

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

6.9.2010

B7-0495/2010

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę na temat oświadczenia Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie Iranu, a w szczególności przypadków Sakineh Mohamadi Asztiani
i Zahry Bahrami

Marie-Christine Vergiat, Patrick Le Hyaric, Cornelia Ernst,
w imieniu grupy politycznej GUE/NGL

RE\829739PL.doc

PE446.578v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

B7-0495/2010

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Iranu, a w szczególności przypadków Sakineh Mohamadi Asztiani i Zahry Bahrami

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, a w szczególności rezolucje z dnia 7 maja i 22 października 2009 r. oraz z dnia 10 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie w sprawie zbliżających się egzekucji w Iranie, wygłoszone przez panią Catherine Asthon w dniu 5 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2009 r., w którym Parlament ponownie podkreślił zaangażowanie na rzecz powszechnego zniesienia kary śmierci oraz potępił w szczególności wykonywanie najwyższego wymiaru kary za przestępstwa popełniane przez młodocianych,
 - uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz Konwencję o prawach dziecka, których stroną jest Iran,
 - uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 29 października 2009 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacja praw człowieka w Iranie nadal się pogarsza; mając na uwadze, że w kraju tym nagminnie represjonuje się pokojowych manifestantów i dysydentów prowadzących działalność pokojową (w tym studentów, uniwersyteckich pracowników naukowych, działaczy na rzecz praw kobiet, prawników, dziennikarzy, autorów blogów, zakonników i obrońców praw człowieka),
- B. mając na uwadze, że w dniu 11 sierpnia 2010 r. potwierdzono, że Sakineh Mohamadi Asztiani ma być stracona za cudzołóstwo przez ukamienowanie,
- C. mając na uwadze, że w wyniku szerokiej mobilizacji na szczeblu międzynarodowym, kara ta została zawieszona,
- D. mając na uwadze, że Iran podjął wobec wspólnoty międzynarodowej zobowiązanie do przestrzegania Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz że pakt ten zabrania stosowania kary śmierci za cudzołóstwo (art. 6), potępia wszelkie formy tortury, w tym najbardziej barbarzyńskie, takie jak kamieniowanie (art. 7) i odrzuca wszelkie kary skazujące domniemych winnych na podstawie zeznań uzyskanych za pomocą tortur,
- E. mając na uwadze, że Zahra Bahrami została zatrzymana w dniu 27 grudnia 2009 r., osądzona przez sąd islamski w dniu 16 sierpnia i skazana na śmierć za „wrogość wobec Boga” oraz „działalność zagrażającą bezpieczeństwu narodowemu”,

- F. mając na uwadze, że zarówno Sakineh Mohamadi Asztiani jak i Zahra Bahrami były torturowane i zmuszone do „przyznania się do winy”, które było transmitowane w telewizji i w którym uznają skierowane wobec nich oskarżenia, oraz że nie miały one sprawiedliwego procesu, przy czym Zahra Bahrami nie miała nawet prawa do powołania adwokata w trakcie procesu, a obrońca Sakineh Mohamadi Asztiani musiał zbiec z kraju,
- G. mając na uwadze, że według sprawozdań sporządzonych przez obrońców praw człowieka i byłych więźniów więzienia Vakil Abad, irańskie władze sądowe rozkazały podobno powiesić około stu więźniów,
- H. mając na uwadze, że władze więzienia ponoć wykonały już 68 egzekucji w środę 18 sierpnia 2010 r., a około stu pozostałych więźniów podobno czeka na egzekucję w najbliższych dniach,
- I. mając na uwadze, że zbiorowy charakter tych egzekucji, w sprawie których decyzje podjęto w wielkiej tajemnicy, stanowi ewidentny przypadek łamania prawa międzynarodowego,
1. potępia wyrok skazujący Sakineh Mohamadi Asztiani na śmierć przez ukamienowanie i żąda natychmiastowego uniewinnienia tej kobiety;
 2. potępia również aresztowanie Zahry Bahrami i ogłoszony wobec niej wyrok oraz żąda jej natychmiastowego i bezwarunkowego uniewinnienia;
 3. popiera dziesiątki tysięcy Irańczyków, którzy ryzykują karierą zawodową i życiem domagając się większej wolności i praw demokratycznych w Islamskiej Republice Iranu;
 4. stanowczo potępia systematyczne i brutalne ataki sił bezpieczeństwa na osoby, które pokojowo manifestują i krytykują rząd, a także zamknięcie gazet i biur organizacji obrony praw człowieka;
 5. potępia starania, jakich dokonują władze irańskie, aby cenzurować prasę pisaną, zakłócać audycje radiowe i telewizyjne i blokować internet; bardzo krytycznie odnosi się do międzynarodowych przedsiębiorstw, zwłaszcza firmy Nokia Siemens, które dostarczają irańskim władzom niezbędnej technologii służącej do cenzurowania i inwigilacji i w ten sposób ułatwiają prześladowania i aresztowania irańskich dysydentów;
 6. zwraca się do władz irańskich o natychmiastowe uwolnienie wszystkich osób zatrzymanych za pokojowe wykonywanie przysługującego im prawa do wolności słowa, wolności zrzeszania się i zgromadzeń, oraz o to, aby przeprowadziły śledztwo i ścigały członków rządu i sił bezpieczeństwa odpowiedzialnych za morderstwa, złe traktowanie i torturowanie członków rodzin dysydentów, manifestantów i więźniów;
 7. ponawia wsparcie dla powszechnego zniesienia kary śmierci i ponownie zwraca się do irańskich organów sądowych o ogłoszenie moratorium na stosowanie kary śmierci oraz do jednoznacznego zakazania egzekucji za cudzołóstwo, zgodnie z prawem międzynarodowym;
 8. podkreśla również przywiązanie do wartości, jaką jest laicyzm, oraz fakt, że połączenie

państwa z religią, które pociąga za sobą łączenie grzechu z przestępstwem, godzi w podstawowe wolności, a szczególnie w wolność kobiet;

9. zwraca się do władz irańskich o to, aby zgodnie z podjętym na międzynarodowym szczeblu zobowiązaniem zniosły ustawę o kamieniowaniu;
10. zachęca władze irańskie do natychmiastowego położenia kresu pokazowym procesom transmitowanym w telewizji i zwraca się do parlamentu irańskiego o zmianę przepisów prawa irańskiego, które pozwalają rządowi odmówić oskarżonym prawa do procesu zgodnego z przepisami i możliwości powołania odpowiedniego przedstawiciela prawnego;
11. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Komisji Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.